

Tìm Kiếm Những Con Khỉ

“Điều đó cũng giống như cách tôi có thể nghe thấy Đức Thánh Linh khi tôi lắng nghe.”

Bài của Chelsea Mortensen

Một câu chuyện có thật từ Costa Rica.

“Ồi!” Ethan nói. “Mọi người có thấy con đó không?”

Lily nói: “Ồi chào, nhìn cái đuôi nhỏ xíu dễ thương của nó kìa!”

Boston ngược nhìn, nhưng cậu chỉ thấy những bóng mờ.

“Hôm nay chúng ta đã thấy được ba con khỉ rồi!” Ethan nói.

Nhưng Boston thì chẳng nhìn thấy bất kỳ con khỉ nào! Gia đình cậu ấy đang đến tham quan một khu rừng nhiệt đới để xem những con khỉ hoang dã. Nhưng đàn khỉ ở quá xa để Boston có thể nhìn thấy.

Boston bị khiếm thị. Cậu ấy chỉ có thể nhìn thấy những thứ ở rất gần với mình. Bình thường, cậu ấy chẳng bận tâm đến việc bị khiếm thị. Cậu ấy vẫn có thể làm được nhiều điều thú vị. Cậu có thể đọc chữ nổi Braille bằng các ngón tay và chống gậy đi lại trong bóng tối. Và cậu có thể tìm được mọi người bằng cách lắng nghe tiếng nói của họ.

Nhưng đôi khi, Boston không thích bị khiếm thị. Giống như hôm nay vậy.

Boston ngồi bệt xuống đất và thở dài. Cậu thầm nghĩ: Thật bất công!

Vài phút sau, cậu nảy ra một ý tưởng. Boston thầm cầu nguyện thưa Cha Thiên Thượng, xin hãy giúp đưa một con khỉ đến đủ gần để con có thể được nhìn thấy nó.

Boston vẫn chưa thể nhìn thấy bất kỳ con khỉ nào. Rồi cậu nghe thấy một tiếng động từ phía xa.

“Mọi người có nghe thấy không?” Boston hỏi.

“Em nghĩ đó là một con khỉ!”

Ethan nói: “Anh chẳng nghe thấy gì cả.”

Cha nói: “Cha cũng vậy. Con có một đôi tai thật thính!”

Boston nghe thấy một con khỉ chạy qua bụi cây bên con đường mòn. Cậu chỉ về phía vừa phát ra tiếng động. “Ở đằng kia!”

Rồi cậu nghe một tiếng động khác, và một tiếng động khác nữa. Đôi lúc cả gia đình có thể nhìn thấy những con khỉ chỉ khi được Boston chỉ ra chúng đang ở đâu. Nhưng chẳng có con khỉ nào đến đủ gần để Boston nhìn thấy được.

Chẳng bao lâu đã đến lúc phải về nhà.

Mẹ nói trong lúc mọi người bước ra xe: “Mẹ rất tiếc vì con không nhìn thấy được con khỉ nào cả.”

Boston nhún vai. “Không sao cả mẹ à. Con muốn nhìn thấy một con khỉ, nhưng thay vào đó con đã nghe được rất nhiều tiếng động của chúng.” Rồi cậu ấy nghĩ về lời cầu nguyện của mình. “Điều này đã nhắc nhở con về Đức Thánh Linh.”

“Ý của con là gì?” Mẹ hỏi.

“Khi con chú tâm để lắng nghe, con nhận ra những con khỉ đang ở xung quanh con. Con có thể nghe thấy chúng mặc dù con không thể nhìn thấy chúng. Nó giống như cách mà con có thể nghe thấy Đức Thánh Linh khi con lắng nghe.”

Mẹ nói: “Đó là một bài học tuyệt vời.”

Boston nghe thấy tiếng gì đó trong bụi cây bên cạnh mình. Rồi một con gì đó chạy ra con đường mòn—ngay trước mặt cậu! Nó có bộ lông màu đỏ đỏ và một cái đuôi dài. Nó dừng lại và nhìn thẳng vào Boston. Rồi nó lại chạy vào bụi cây.

Một con khỉ! Cuối cùng thì Boston cũng đã được nhìn thấy một con khỉ!

Boston mỉm cười. Bị khiếm thị đôi khi rất khó khăn. Nhưng hôm nay, điều đó đã giúp cậu học được về Đức Thánh Linh. Và điều đó thật tuyệt vời. ●

HÃY NÓI VỀ ĐIỀU ĐÓ!

Boston đã học được điều gì về Đức Thánh Linh?